

TARA MOSS

Fetis

VILÁGSZERTE KRIMISIKER!

T A R A M O S S

fétis

Írta: Tara Moss
A mű eredeti címe: Fetish

Fordította: Kamper Gergely

©Tara Moss, 1999

A Szerző fenntartja magának a jogot, hogy jelen mű szerzőjének tekintsék.

© First published in English in Sydney, Australia by HarperCollins Publishers Australia Pty Limited in 1999. This Hungarian language edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers Australia Pty Limited.

© Angolul először Sydneyben, Ausztráliában jelent meg a HarperCollins Publishers Australia Pty Limited kiadásában 1999-ben. A magyar nyelvű kiadás a HarperCollins Publishers Australia Pty Limited engedélyével jött létre.

ISBN 978 963 245 133 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2008-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecenben
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Janni Mossnak

„Tara Moss jóval több egy bájos arcnál.” – World Literature Today

Tara Moss nemzetközi topmodellből lett bűnügyi regények sikeres szerzője. Tara már tízéves korában szívesen írt történeteket. 1997-ben diplomát szerzett az Ausztrál Újságíró Főiskolán, 1998-ban pedig elnyerte a fiatal írók számára létrehozott Vörös Tűsarkú-díjat a *Psycho Magnet* című történetéért. Regényei, amelyeket jelöltek a Davitt- és a Ned Kelly-díjra, mára több országban, számos nyelven hozzáférhetőek. Karrierje újabb jelentős állomásához érkezett 2006-ban, amikor az Egyesült Államokban is kezdték elismerni a kritikusok.

Miközben regényén dolgozott, ellátogatott az FBI quanticói akadémiajára, beült rendőrségi járőrkokcsikba, ellátogatott bírósági tárgyalásokra, halottasházakba és bűnügyi konferenciákra szerte a világon. Tara hazugságvizsgálatnak is alávetette magát, kipróbálta a Los Angeles-i rendőrség lőterét, beszállt az Ausztrál Királyi Légierő műrepülő csapatának gépeibe, és ki tudja, még mivel nem próbálkozott. 1996-ban költözött Ausztráliába, és jelenleg büszke kanadai–ausztrál kettős állampolgár.

Tara a *Tara Moss Investigates* című bűnügyi dokumentumfilm-sorozat házigazdájaként is bemutatkozott a *National Geographic* Egyesült Királyságban, Európában, Ausztráliában és Új-Zélandon futó adásában. Jelenleg Melbourne-ben él férjével, Markkal és kétméteres pitonjával, Gomezzel.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A számos ember közül, akiknek hálás lehetek az első regényem születéséhez nyújtott segítségért, mindenekelőtt szeretném kiemelni Selwa Anthonyt, a világ legjobb irodalmi ügynökét, aki az utat mutatta; oktatómat és barátomat, Marg McAlister; Dr. Katheryn Guyt barátságáért és a konzultációért az orvosi kérdésekben; Glenn Hayward cimborámat, aki a rendőrség munkáját segített megismernem; Dr. Robert Hare PhD-t, akivel a pszichopátiáról konzultálhattam; valamint a *Harper Collins* teljes csapatát, elsősorban Angelo Loukakist és szerkesztőmet, Rod Morrisont, amiért hittek bennem. Különleges köszönet illeti a *Chadwick*-set és a *Sisters in Crime*-ot a támogatásukért. Hálás vagyok barátaimnak, Lindának, Antheának, Pete-nek, Alexnek, Philnek, Michelle-nek meg a kis Bónak, amiért átsegítettek a nehézségeken; Nicholasnak a bölcsességéért; Christophernek a Conundrumért; illetve mindenkinek, aki mellett állt az út során. Nem feledkezhetem meg édesapámról, Bobról, húgomról, Jackie-ről és családom csodálatos tagjairól, akik feltétel nélkül szeretnek és támogatnak. Mindannyian leköteleztetek.

ELŐSZÓ

A lány tűsarkú cipőt viselt – csillogót, feketét és stílusosat, sápadt, karcsú bokájába vágó keskeny pántokkal. A cipő sarka hangosan kopogott a téli járdán, ahogy a lány magányosan sietett végig az utcán. A férfi hegyezte a fülét, hogy meghallja a koppanásokat; a varázslatos zene úgy vonzotta, mint a szirének éneke.

Kopp, kopp, kopp...

Lassan hajtott el a lány mellett, miközben a ragadozó éhes szemével figyelte. A lány fiatal volt és csábos, hollófekete hajjal. Kurta, fekete szoknyája alig takart valamit hosszú, csupasz lábából. A télikabát ugyan a combját is fedte, de így sem tarthatta melegen a karcsú lábakat; a férfi látta a libabőr apró dombocskáit és a csupasz, hideg vádlik kékes árnyalatát.

Kopp, kopp...

Tíz perccel később megint elhajtott a lány mellett. Az utca majdnem üres volt, a lánynak mégsem tűnt fel a jelenléte. Csak ment tovább a maga útján, csinos arcára kiült az elszántság.

Egyedül volt.

Eltévedt.

Az ólomszürke felhők a fenyegető esőtől súlyosan terjeszkedtek fölötte. A férfi nem látott nála esernyőt. Vajon milyen messzire lenne hajlandó elgyalogolni, ha leszakadna az ég? Nyilván nem akart elázni. A lába is biztosan elfárad előbb-utóbb. Elkerülhetetlen, hogy idővel szüksége legyen rá.

Türelmesen figyelte, amint a lány előhúz egy térképet a táskájából. Koromfekete, selymes haj hullott az arcába, ahogy széthajtogatta, és igyekezett megbirkózni az utcák szötte tekervényes hálóval. A lány hunyorogva koncentrált, és amikor a felhők végül megnyíltak, hogy hideg cseppek garmadájával árásszák el, ingerülten pillantott az egyre alacsonyabbra ereszkedő égboltra, majd tekintete menedéket keresve futott végig az utcán. Nem talált sem egy taxit, sem egy telefonfülkét, sem egy nyitott kávézót, sem egy sarki boltot. Semmit, ameddig a szem ellátott.

Az eső egyre sűrűbben zuhogott.

Kopp...

A lány továbbindult, ezúttal fürgébben, de céltalanul szedte a lábát. Fekete táskája húzta a vállát, a térkép hasznavehetetlenül lebegett a kezében. Az esőcseppek sikamlós, reszketve fénylő csíkokat húztak a puha, szőrtelenített lábakra.

A férfi lefékezett a lány mellett.

Eljött az idő.

Letekerte az ablakot. – Jól van? – kérdezte. – Úgy néz ki, mint aki eltévedt.

– Semmi gond – felelte a lány, és feszülten pillantott végig az utcán. Idegen volt az akcentusa, amerikai vagy talán kanadai.

– Biztos benne? Nem túl biztosságos ez a környezet magányos fiatal lányoknak. – A férfi látványosan az órájára pillantott. – A feleségem hazavár vacsorára, de van még néhány percem, úgyhogy ha gondolja, elvihetem, ahová menni akar. – Bal keze mutatóján aranygyűrű csillant. Éppen az ilyen alkalmakra fényesítette ki olyan gondosan.

A lány tekintete egy pillanatra meg is állapodott rajta. – Jaj, nem... Minden rendben, azt hiszem... – Gyönyörű volt az arca; fiatal és fájdalmasan hibátlan. Sápadt bőrét halvány rózsaszínre festette az

aggodalom, és meleg fényt árasztott magából, mint valami porcelánlámpa. – Tudja, merre van a Cleveland Street? – kérdezte.

– Ó, te jó ég! A közelében sincs a Cleveland Streetnek. Most a Philipen vagyunk. Adja ide, megmutatom magának a térképen. – Közelebb intette a lányt, az pedig lassan odalépett az utasoldali ajtóhoz, és nekitámaszkodott. A férfi érezte az édes, fiatal verejték illatát. A lány arca alig egylábnnyira csillogott az övétől.

– Jöjjön, ugorjon be egy pillanatra! Teljesen el fog ázni. – Kilökte az ajtót a lány előtt.

Az tett egy lépést hátra, és figyelte, ahogy kinyílik a furgon ajtaja. A bizonytalanság kiült az arcára. Pár pillanatig nem mozdult, és a férfi azon gondolkodott, elfogadja-e egyáltalán a segítségét. Ártalmatlanul elmosolyodott, nem engedhette meg, hogy türelmetlensége elárulja. Aztán, miközben kövér esőcseppek gördültek végig a homlokán, a lány megvonta a vállát, és becsusszant az üres ülésre. Mintha megkönnyebbült volna, amikor már nem érte többé a zápor. Széles, barátságos mosollyal villantotta meg tökéletes fehér fogsorát, ahogy áttolta a térképet a férfi ölébe. Az ajtót nyitva hagyta, egyik karcsú lábát a vizes járdán tartotta.

A férfi kényszerítette magát, hogy elfordítsa a tekintetét. – Most itt vagyunk. – A térképre mutatott. – Maga a Cleveland Streetre akar menni, ami itt van. Előbb erre kell elindulnia... A lány illata elbódította; mézesen, nyirkosan terjengett a lábai közül.

Érezte, hogy a szíve már nem ver hevesen. Kezdett megnyugodni, már bízott a férfiban, aki megnyugtató, atyáskodó hangon magyarázott tovább. A Cleveland Street lehetetlenül messzinek tűnt a térképen. Igazság szerint, ahogy a férfi előadta, a távolság szinte felfoghatatlan volt.

Valójában persze csak egy rövidke séta lett volna.

Az éjszaka áthatolthatatlan, tintasűrűségű fátyla ereszkedett a városra. A felhők megszabadultak terhüktől és továbbgördültek. Az álmos utcák csillogtak a nedvességtől, ahogy a furgon halkán végigsurrant rajtuk. A férfi szeme rég hozzászokott a sötéthez, mire befordult a nagy, elszigetelt parkolóba, kikapcsolta a kocsyi lámpáit, és a kiválasztott hely felé gurult tovább néhány magas, terebélyes fűgefafa alá.

Az ő gyönyörű barátnője halkán felnyűszített mögötte, mint korábban többször is, közös útjuk során. A férfi elővett egy pár kesztyűt, és felvette. Miután ellenőrizte, hogy mind a két ajtó zárva van, hátraindult a lányhoz, és gondosan elhúzta maga mögött a vezetőfülkét a furgon hátsó részétől elválasztó nehéz függönyt. Felkattintotta az elemes lámpát, aztán pár pillanatig hunyorogva igyekezett hozzászoktatni szemét a fényhez. A vastag, fekete pokróc útközben lecsúszott a lány hasára. Karját a feje fölé emelte és erősen tartotta a falhoz erősített bilincs, teste elnyúlva feküdt a furgon padlóján. A vékony, halványkék, kötött felsőt szétfroccsent vérfoltok pettyezték; ugyanaz az alvado vér tapadt meg itt-ott a lány hajában is. Sápadt nyakán katicabogárnyi méretű anyajegy dudorodott. Az egyik szeme nyitva volt, és megtelt sós könnyel, ami elmosta a sminkjét, és színes csíkot rajzolt az arcára. Megint felnyögött, és erőtlenül megmoccant.

Nem is törődve a sírással meg a kétségbeesett vonaglással, a férfi a holmijáért nyúlt. Most be kell kötnie a lány száját. Áldozata csendben maradt, amióta megütötte, de lehet, hogy sikítani kezd, és ezt még egy ilyen elszigetelt helyen sem kockáztathatta meg. A lány szeme követte a mozdulatait, aztán elkerekedett, amikor meglátta a vörös gumilabdát meg a hosszú bőrszíjakat. Kezdett magához térni. Jó volt az időzítés. Rég nem érdekelte az eszméletlen préda.

– Semmi baj, nem fogom bántani – hazudta. Nem lett volna semmi értelme fölöslegesen idegesíteni, amíg nem rendezett el mindent.

Két kézzel szétfeszítette a lány állkapcsát, és beleerőltette a vörös labdát. A könnyes szemek hatalmas, halványkék csészealjakká kerekedtek a rémülettől, és a lány fulladozva próbált tiltakozni. A férfi körbeigazította a szíjakat, és hátul összecsatolta őket, ujjjaival kitapintva a lány fejbőréből szivárgó alvadt vért.

Egy szép napon saját hangszigetelt szobája lesz. Ó, hogy mennyire felizgatták a reakciók, a sikolyok! Egyelőre azonban meg kellett lennie ezek nélkül az örömök nélkül.

A kipecskelt szájú, megkötözött lány meglepő erővel küzdött; a férfi gyorsan ráült a gyomrára, és kesztyűbe bújtatott öklével teljes erővel állon vágta. A lány szeme becsukódott, kiáltását a vörös labda fojtotta el, szeméből gyorsabban ömlöttek a könnyek. Testét zokogás rántotta görcsbe, és a férfi érezte, hogy egyre jobban felizgul. Letépte a takarót a lányról – a vékony felső alatt apró mellek mocorogtak, a miniszoknya egészen a derekáig felcsúszott, a fekete tűsarkú cipő azonban stabilan állt a finom lábakon.

A férfi lejjebb csúszott a lány testén, és lefejtette róla a jobb cipőt. *Gyönyörű. Tökéletes.* A lány lábujjai simák és csodálatosan formásak voltak; a férfinak nagyon tetszettek. Visszaillesztette a cipőt a helyére, és most, hogy tudta, milyen tökéletes kis ujjakat is rejt, még jobban tetszett neki. A késéért nyúlt, és megint feljjebb csúszott legújabb szerzeményének testén. A lány vérzett, de tudatánál volt, és vadul vonaglott, ahogy egyre inkább eluralkodott rajta a pánik. A férfi egyetlen hosszú, kecses mozdulattal deréktól nyakig felhásította a könnyű felsőt. Egyszerű, krémszínű melltartót pillantott meg. Átvágta a kapcsot, és az elpattanó melltartó felfedte a sápadt

kebleket. Miután a szoknyától és a bugyitól is megszabadult, a többi ruhával együtt csinos kis halomba rendezte őket.

A lány ott feküdt előtte meztelenül.

Mit sem törődve az elfojtott könyörgéssel és az elkeseredett könnyek áradásával, a férfi folytatta, amit elkezdett.

Amikor eljött a hajnal, a férfi úgy döntött, ideje otthagyni a parkolót. Bár egy szemhunyasnyit sem aludt, nem érzett fáradtságot. A lány néma teste mellett ülve nyugodtnak és erősnek érezte magát. Kíváncsian kutatta át áldozata holmiját, mielőtt megszabadult volna mindentől. Kinyitotta a nagy, fekete táskát, és nehéz, huszonöt-ször harminc centis könyvet talált benne – egy modell portfólióját. Átlapozta. A fényképek különféle kedélyes pozíciókban mutatták a lányt: mosolyogva, sétálva vagy egyszerűen csak állva. Unalmas volt. Talált egy tárcát is, benne kanadai útlevéllal, egy jegyzetfüzettel meg egy „Catherine Gerber”-nek címzett levéllel. Széthajtogatta a papírlapot, és elolvasta, ami rajta állt:

Drága Cat!

Alig várom, hogy találkozunk végre. Fél év egymás nélkül szörnyű hosszú idő! Köszönöm, hogy hazajöttél anyukám temetésére. Ő is azt szerette volna, hogy ott legyél. Talán ki sem bírtam volna nélküled, és Apa is örült, hogy velünk voltál.

De elég a szomorú dolgokból! Ahogy a telefonban is mondtam, csütörtök reggel 7:45-kor érkezem a Japan Airlines JL771-es járatával Tokióból. Ha nem vagy otthon, amikor megjövök, ne felejs el hagyni valahol egy kulcsot. Az ügynökség máris lekötött nekem egy fotózást a La Perouse-nál péntekre. Ennyit arról, hogy ki kéne pihenni a repülőutat.

Köszönöm, hogy lakhatok nálad, amíg itt vagyok. Annyi mindent meg kell beszélnünk. Viszlát hamarosan...

Legjobb barátod mindörökké,

Mak

Parányi mosoly ült ki a férfi szája szélére. A levél nagyszerű lesz emléknek. Átnézte még a tárcát, de nem sok érdekeset talált benne, amíg a fényképek rekeszéhez nem ért. A lány a családjával. A lány egy férfival. A lány egy szőkével.

Mereven bámulta a képet.

A lány egy szőkével.

Izgalmas volt ő is. Magas, gyönyörű sűrű, platinaszőke hajjal, ami hullámokban zuhant egészen a válla alá. Ki lehet? A fényképet mintha egy külföldi városban készítették volna. A férfi megfordította, és elkenődött feliratot talált a hátoldalán: *Nagyizolás Makkal Münchenben!* Átszellemült tekintettel ült egy darabig, aztán gyengéden a tárcájába süllyesztette a fotót, az anyja képe mellé.

Megint elolvasta a levelet.

La Perouse.

Nincs is messze.

Fogta a levelet meg a jegyzetfüzetet, és a táskájába süllyesztette őket. Összegyűjtötte a lány ruháit, mindet belegyömöszölte egy nagy szemeteszsákba, aztán előremászott a vezetőülésbe, és anélkül, hogy bárki is észrevette volna, elhajtott a reggel harmatos hűvösében.

ELSŐ FEJEZET

– Bocs, de nem érek rá, éppen valami más köt le – jelentette a vihogó hang az üzenetrögzítőn. – Hagyj azért üzenetet, és ha mázlid van, visszahívlak.

Makedde Vanderwall fejét csóválva várta meg a sípoló hangot. – Szia, Cat, most szállt le a gépem, mindjárt beugrom egy taxiba. Tudom, hogy ott vagy. – Hagyott Catnek pár másodpercet, hogy felvegye a telefont. – Hm. Ha *tényleg* nem vagy otthon, remélem, hagytál egy kulcsot valami magától értetődő helyen...

Mak alig várta, hogy találkozzon a barátnőjével. Majdnem annyira, mint amennyire azt várta, hogy ledobhassa magáról a gépen viselt ruhákat, és beálljon a zuhany alá. Fekete garbója már kényelmetlenül tapadt a testére, kedvenc farmerén pedig foltot hagyott a gyenge kávé. A kávé úti célja a 34J helyen ülő üzletember csészéje lett volna, csakhogy a légikísérő egy hirtelen magasságváltoztatás miatt elvétette. De az is lehet, hogy csak egyszerűen nem figyelt oda, Mak nem tudta eldönteni.

Ahogy bőröndjét maga után húzva átvonult a terminálon, jó páran megfordultak utána. A 190 centi magas, szőke Makeddét mindenhol észrevették, akármerre is járt, bár mostanában már ügyet sem vetett erre. A kopott farmer és a zilált frizura szemernyit sem csökkentette a nyakfordító effektust.

Az út Kanadától idáig gyötrelmesen hosszú volt, és megint azon kezdte törni a fejét, hogy vajon megérte-e ez az ötszáz dollár, amit

azzal spórolt meg, hogy a kerülőt választotta. A hosszadalmas várakozás a vámnál elviselhetetlen lett volna, ha tudja, hogy Catherine nem fogja várni a repülőtéren. Akárhogy is, több mint egynapi utazás után most már alig fél óra választotta el a nagy találkozástól. Elvonszolta magát a kint várakozó taxikig, ahol beállt a kimerült és gyűrött utazók hosszú sorába.

A téli esőtől csillogtak az utak és a járdák. Talán nem a július volt a legmegfelelőbb hónap egy ausztráliai úthoz, de Maknak ilyenkor akadt szünete a pszichológiakurzusok között, és akkor kellett kihasználnia az alkalmat, amikor megtehetette. Nem modelkedhet a végtelenségig, és még mindig elég volt hozzá hat ujjá, hogy megszámolja a számjegyeket a bankszámláján – és ebben már benne voltak a tizedesvessző utániak is. Remélte, hogy nyaralás közben dolgozhat, méghozzá nem is keveset, mert egyáltalán nem jött volna rosszul egy kis készpénz. Nagy sokára megállt mellette egy taxi, és Mak pillanatokon belül Bondi Beach felé száguldott a szakadó esőben.

Húsz perccel később, amikor a taxi felkapaszkodott a Bondi Road emelkedőjére, és elhaladt a Waverley Oval előtt, a felhők szakadozni kezdtek, és a nap aranyló sugarai megcsillantak a krikettpálya nedves, zöld gyepén. Mire felértek a Campbell Parade tetejére, kék volt az ég, mintha csak Bondi mindent elrendezett volna az időjárás isteneivel. Mak határozottan jobb kedvre derült, amikor megpillantotta a látványos, homokos strandot és a csillogó vizet. Két teljes hónapra keresztül élvezheti a csodás tengerpart szépségét és barátnője társaságát. Talán ahhoz, hogy visszatérjen végre az életkedve, nem is volt másra szüksége, csak hogy elutazzon egy időre, és feltámassza modellkarrierjét.

Makedde megállt a leharcolt, háromemeletes vörös téglaház előtt a Campbell Streeten, és még egyszer ellenőrizte a címet, ahogy

a taxi elhúzott. Megnyomta a hatos számhoz tartozó kaputelefon gombját, és várt. És várt. Megpróbálkozott az ajtóval. *Biztos kírúgott a hámból az este*, gondolta kissé ingerülten. A zár el volt törve, és ahogy az ajtó kinyílt, a lány megpillantotta az omladozó lépcsőházat. A jelek szerint magának kell bevonszolnia a csomagokat, aztán dörömbölhet addig, amíg Catherine fel nem ébred.

Makedde felcipelte a bőröndöket a lépcsőn, miközben sűrűn átkozódott, amiért a könyvek meg a téli ruhák annyira lehúzták őket. A hatos lakást alig találta meg, merthogy egyetlen apró fémből készült szám csüngött rajta, fejjel lefelé egy félig kilógó szögön, amittől első pillantásra kilencesnek tűnt. Bekopogott.

Semmi válasz.

– Franc... – dörmögte egyre frusztráltabban.

A lépcső tetején hagyta a bőröndöket, és visszament a földszintre a postaládához, hogy megnézzze, nem hagyott-e Cat egy kulcsot vagy valamiféle üzenetet. Amikor a hatos számhoz tartozó rekeszben kizárólag egy thai étterem házhoz szállítási menüjét találta, érezte, hogy kezd megfájdulni a feje. Végigtapogatta a láda falát, hátha a szeme becsapja. Nem járt szerencsével. A postaláda üres volt.

Csütörtök reggel volt, és elmúlt kilenc óra, az épület lakói mostanra nyilván majdnem mind dolgoznak vagy szörföznek, úgyhogy visszament a hatos számú lakás ajtajához, és vadul dörömbölni kezdett rajta. Hasztalan.

Odabent senki sem reagált.

Makedde nekidőlt az ajtónak, és kezébe temette fájó fejét. *Nyugi*, gondolta. *Nyugodj meg és keress egy telefont!*

Közben kilépett az utcára, és addig forgatta a fejét, amíg észre nem vett egy narancsszín csuklyás telefonfülkét egy sarokkal odébb. Csak reménykedni tudott benne, hogy senki nem veszi

a fáradságot, hogy nekiálljon elrángigálni nehéz bőröndjeit. A fülkéhez sietett, és a zsebéből előhúzott egy gyűrt papírdarabot. A telefon kapkodó, fémes csörgéssel nyelte el az érmekeket, aztán jó párszor kicsöngött, mielőtt a vonal túlvégén valaki felvette a kagylót.

– Book modellügynökség. – A hang monoton volt és unott.

– Jó reggelt, Makedde Vanderwall vagyok. Beszélhetnék Charles Swindonnal?

– Most éppen nem ér rá.

– Mikor tudom elérni?

– Átadhatok neki egy üzenetet?

Mak lehunyta a szemét. – Nézze, most jöttem Kanadából, itt állok az egyik modelljük lakása előtt a bőröndjeimmel, és senki nincs, aki adjon nekem egy kulcsot. Muszáj beszélnem Charlesszal.

– Egy pillanat.

Néhány kattánás után máris egy másik férfihang volt a vonalban.

– Hello, Charles! Makedde Vanderwall vagyok... – A tőle telhető legudvariasabban és leghatározottabban elmagyarázta, mi a helyzet.

– Van nálunk egy plusz kulcs a Bondi Beach-i lakáshoz, ha úgy gondolja, bejöhet érte.

– Két nagyon nehéz bőrönd van nálam. Nem tudna valakit beültetni egy taxiba, és elküldeni vele azt a kulcsot?

Huszonnyolc perccel később megérkezett a taxi, és Makedde végre beléphetett Cat otthonába. Szerény lakás volt – éppen olyan, amilyen a sokat utazó modelleknek lenni szokott – egy nagy kétágyas szobával meg egy apró konyhával és fürdőszobával. Bár az ágyon első ránézésre látszott, hogy le fog róla lógni a lába, Makedde előre élvezte, hogy nemsokára végignyúlhat rajta. Catherine alig egy hónapja élt a bútorozott lakásban, de máris sikerült a saját kérére

formálnia, állapította meg. A kevés dekorációt menő divatlapokból kivágott képekkel egészítette ki – Gucci, Chanel, Calvin Klein meg két ausztrál divattervező, Morrissey és Lisa Ho reklámjaiból összeillesztett montázsok lepték el a falakat szédítő színorgiájukkal. Mak elképzelte, milyen képet vághatott a főbérlő, amikor meglátta a több mérföldnyi celluxot, amivel Cat a falra ragasztotta a képeket.

A több száz sminkkel kiemelt, üres tekintettől kísérve Makedde bejárta az apró lakást – megnézte magának a zsúfolt fürdőszobát, a kicsinél is kisebb konyhát a minibárnyi méretű hűtőszekrénnyel meg a hatalmas ablakot, ahonnan szédítő kilátás nyílt Bondi Beach déli részére. Az ablakkal szemközt álló két egyszemélyes ágyat különböző takarókkal terítették le, és mindegyiken kényelmetlenül vékonynak tűnő párna hevert. Az ágyakat pici fiókos szekrény választotta el egymástól, amelyeknek a tetején Makedde megpillantott egy jegyzetömböt a telefon mellett. Felvette és elolvasta a kapkodva firkált szöveget:

JT Terrigal

Parti rez

16

14

Ebből nem hámozhatott ki sokat. Azt várta, hogy valami hevenyészett kifogást talál Catherine távolléte miatt, de a firkálmány nyilvánvalóan nem szólt sem neki, sem bárki másnak, ami azt illeti. Cat említette, hogy talán randija lesz a hétvégén, de nem volt hajlandó elárulni, kivel. Talán ehhez lehetett valami köze a feljegyzésnek? Mintha sietett volna, miközben írt. Talán Catherine-nek az utolsó pillanatban kellett elindulnia otthonról?

Makedde csalódottan és értetlenül fogott neki, hogy alaposabban is átfésülje a lakást. A hűtő ajtaja, ahol Cat akár üzenetet is hagyhatott volna, étel házhoz szállításával foglalkozó cégek étlapjaival volt tele, neki szóló cetlit viszont itt sem talált. A rögzítőn villogott a piros, „üzenetek” feliratú fény. Makedde megnyomta a lejátszó gombot. Az első két üzenetben a síp után női hang szólalt meg: „Catherine, Skye vagyok a Booktól. Hívj vissza!” Néhány kattanas és némi szünet után pedig ő maga következett: „Szia, Cat, most szállt le a gépem, mindjárt beugrom egy taxiba...”

Gyanította, hogy valamikor a nap folyamán Cat izgatottan és sűrű bocsánatkérések közepette felhívja majd, és elmagyarázza, hogyan vette le a lábáról és ráncigálta magával egy botránys légyottra az ő titkos Rómeója.

Ennyit a szívélyes üdvözlésről.

Makedde úgy döntött, otthon fogja érezni magát, ehhez pedig elsősorban is sort kellett kerítenie a forró zuhanyra, ami után oly régen sóvárgott. Sajnos a fürdőszobáról kiderült, hogy még annál is szűkebb, mint amilyennek elsőre látszott. Vagy a tervezőknek nem volt róla halvány fogalmuk sem, hogyan használják ki a rendelkezésre álló kevés teret, vagy az egészet egy gardróból alakították át; Mak látott már ilyesmit más modellek lakásaiban. A mosdóhoz csakis a vécén keresztül férhetett hozzá, mert a mosdókagyló a vécékagyló fölé lógott, és szemernyi hely sem maradt közöttük. Miután a vécé tetején térdelve megmosta a fogát, odébb sasszézott, és bemászott a kádba.

Mak magára engedte a frissítő forró vízugarat, és megkönnyebülten dörzsölte le magáról az út ragadós porát. Megtörülközött, és amíg még érezte a zuhany melegét, gyorsan bebújt az ágyba egy pólóban meg egy boxeralsóban, amit jóval tovább megőrzött

kegyeiben, mint eredeti tulajdonosát. Hónapok óta nem aludt jól, a gépen pedig le sem tudta hunyni a szemét. Túl fáradt volt hozzá, hogy egyáltalán gondoljon az ébren maradásra, hiába tudta, hogy úgy sokkal könnyebben alkalmazkodhatna az új időzónához. Inkább beállította a vekkert délután fél hatra, hogy felhívhassa a Book ügynökséget a másnapi fotózás részletei miatt, és alaposabban utánajárhasson, nem hagyott-e Catherine mégis valamilyen üzenetet. Pillanatokkal később már aludt is, de nyugalmit kellemetlen álmok zavarták.

Catherine kétségbeesetten nyújtja a kezét...

Catherine teste átsejlik az álom homályos rétegein, gyönyörű vonásait eltorzítja a rémület. Egyre mélyebbre zuhan a titokzatos, fekete semmibe. Szája néma sikolyra húzódik kásértetiesen sápadt arcán. Abogy távolodik, szeme egyre nagyobb, kerekesebb és riadtabb lesz. Valami sűrű, sötét, élettelen massa nyeli el lassan. Könnyörög, esdekel, de nem menekülhet.

Semmi sem hozza vissza többé.

Megcsörrent a telefon.

Makedde azonnal felült, homlokán és arcán izzadságcseppek csurogtak. Az óra 5:22-t mutatott.

– Halló?

Charles Swinton volt az, az ügynöke, és a másnapi La Perouse-os fotózás részleteit akarta egyeztetni. A tervek szerint korán kellett kezdenie a munkát, és nem ígérkezett rövidnek a nap. Hiába esett nemrég az eső, az ügynökségnek nem állt szándékában reggel megint egyeztetni az időjárás miatt. Biztosak voltak benne, hogy tiszta lesz az ég.

– És, Charles... nem hallott véletlenül Catherine felől?

– Nem, felteszem, korán kezdte a hétvégét. Jut eszembe, magáé a Becky Ross-kollekció bemutatója is. Holnapra elvileg meg is erősítik.

– Becky Ross?

– A szappanoperasztár. Éppen nagyon fut a szekere. Ruhákat tervezett, és azokat akarja eladni. Remekül jöhet magának is.

– Nagyszerű. Majd szóljon. – Makedde megköszönte a férfinak a lakáskulcsot, aztán letette a kagylót. Csak feküdt az ágyban, várta, hogy megcsördüljön a telefon, és reménykedett benne, hogy Charlesnak igaza lesz. Catherine-nel könnyen elszaladt a ló, magába a szerelembe volt szerelmes, és biztos meggyőzte magát, hogy legújabb hódolója nem más, mint a mesebeli királyfi Porschéval. Nem lett volna példa nélküli az életében.

Csak fél hat volt, de Kanadában már elmúl éjfél. Mak küzdött, hogy ébren tudjon maradni, de tíz órára minden ereje összecsomogolt és elhagyta. Szorosan záródott le a szempillája, és a *Mindhunter* számárfüles példányával a kezében végképp elszenderedett.

MÁSODIK FEJEZET

Másnap reggel könyörtelenül hideg volt. Harapós déli szél süvített végig a parton, amitől a lakókocsi úgy reszketett meg nyöszörgött, mint valami lázas vénember. Makedde a nyitott ajtón belül állt, és megpróbálta kihasználni a meleg utolsó pillanatait.

Furcsa volt, hogy Catherine nem hagyott semmiféle üzenetet, és még csak nem is telefonált. Ha esetleg úgy is döntött, hogy kihasználja a szabadnapjait, és eltölt egy romantikus hétvégét a várostól távol, legalább felhívhatta volna. Különben is, ki ez a pasas? Mak csak remélni tudta, hogy nem ugyanaz a meg nem nevezett valaki, akivel Cat vagy egy éve járt, de minden valószínűség szerint mégiscsak róla lehetett szó. Cat csak néhány célzást ejtett el – a férfit a jelek szerint felvetette a pénz, komoly hatalom volt a kezében, és Ausztráliában élt. Barátnője minden kétséget kizáróan emiatt az ember miatt döntött úgy, hogy modellkarrierjét a déli féltekén folytatja. Makedde erősen gyanította, hogy a férfi nős lehet, amikor azonban határozottan rákérdezett, Cat csak büntudatosan vigyorgott. Állítása szerint barátja megeskette, hogy „halálbüntetés terhe mellett” titokban tartja a nevét és kapcsolatuk minden részletét.

Makedde mindenesetre sosem tudta kiszedni Catherine-ből a férfi valódi nevét, úgyhogy kitalált neki egyet. Ahányszor csak vadonatúj csillogó ékszer pillantott meg Caten, egyszerűen megkérdezte: – És hogy van *a te Dicked?* – Csakhogy az a férfi, aki el akar

títkolni egy olyan bombázót, mint Catherine, nyilvánvalóan semmiféle értelemben nem lehetett az övé.

Makedde összerázkódott, miközben a fotóst és kíséretét figyelte, akik széldzsekiben és hosszúnadrágban vonultak éppen a vízpart felé. Amint az asszisztens intett neki, össze kellett szednie a gondolatait. Rajta volt a sor, hogy csatlakozzon a társasághoz.

Abban a pillanatban, hogy kilépett a meleg lakókocsiból, csupa libabőr lett mindene. Az erős szél könnyedén fújta át a takarón, amit a hideg ellen magára terített. Láta, hogy a stáb berendezkedik odalent a homokon, és elhelyezkedésük pillanatok alatt nyilvánvalóvá tette, hogy esélye sem lesz védelmet találni a szél elől.

– Ehhez én már túl öreg vagyok – mormogta Makedde. *Huszonöt éves leszek. Nem a pszichológiai vizsgáimra kéne tanulnom éppen? Nem gyerekeket kéne inkább szülnöm, ahogy a húgom csinálja?* Éppen olyan gyorsan űzte el a gondolatokat, ahogy jöttek – a lehető leghamarabb el kellett nyomnia a belülről feltörő fájdalmat. Mak megigazította a ruhája hátuljában, a stratégiai pontokon elhelyezett forró vizes palackokat, és a fotózás helyszínére sietett.

Alig pár perccel később máris elegánsan pózolt, miközben a téli óceán vize nyalogatta a lábát, szőke haja pedig lobogott a szélben. Néhány pillanatra sikerült teljes mértékben a testére koncentrálnia – tudta, hogyan tartsa negyvenegyes lábát, hogy a lehető legrövidebbnek tűnjön, hogyan fordítsa a csípőjét, milyen szögbe állítsa be a vállát, hová tegye a kezét, ha kecsesnek akar látszani. Mindezt persze a fényképezőgép pozíciójához kellett viszonyítania. Miután kielégítőnek találta a testhelyzetét, hagyta, hadd kalandozzanak el a gondolatai.

Makkede hálás volt, amiért előző este egy falatot sem tudott lenyelni: a hasa laposabbnak tűnt, mint általában. Némelyik lányról

közismert, hogy napokon keresztül minden folyadékról lemond a „testfotózás” előtt, ahogy az ehhez hasonló alkalmakat nevezték, de Mak ritkán vállalkozott ilyesmire. Még azt is pletykálták, hogy egyesek hashajtóval gyötrik magukat, de annak meg mi értelme? Önként vállalt hasmenés? Őt általában azért választották, mert egészséges volt a külseje, ráadásul néhány domborulat is akadt rajta, úgyhogy inkább aggódott a késő esti csokoládéfalási rohamok, mint egy-két korty víz miatt. Aztán meg, mondta magának, ha gebét akarnak, úgyis valamelyik kávéban meg cigarettán élő bakfist választják.

Ahogy a fotóscsapat csendben végigmustrálta, Makedde kihúzta magát és megfeszítette a hasát, felvéve azt a jól begyakorolt testtartást, ami a legnőiesebb oldalát mutatta, és a legalkalmasabb volt rá, hogy eladhatóvá tegye a tengerkéék bikinit. A fürdőruha-gyártó két képviselője, akik árgus szemekkel figyelték, hogy ren-dezi el a testrészeit, elégedettnek tűntek azzal, ahogyan az apró holmi állt rajta.

Amint elkattintották a Polaroidot, Mak már ugrott is a néhány lépésnyire heverő pokrócért, hogy minél hamarabb bebugyolálhas-sa reszkető testét, és így ugrádozva próbálja megvívni a csatát a hideg ellen. A többiek nem is törődtek vele.

Tony Thomasnak, a fényképésznek nem tetszettek a fények. Utasításokat vakkantott oda asszisztensének, amiket a szél úgy fúj-t el Makedde füle mellett, hogy egy szót sem hallott belőlük. A lány meglehetősen szórakoztatónak találta, ahogy az asszisztens előrán-gatott egy nagy, aranszínű, fényvisszaverő ernyőt, és kapkodva próbált úrrá lenni rajta. Az ügyfél és a művészeti vezető összerán-colt homlokkal figyelték a szerencsétlenkedését.

– Úgy kell kinéznie, mintha nyár lenne – ragaszkodott hozzá egyikük. – Nem tudsz csinálni valamit a hajával, Joseph?

Joseph törekeny külsejű férfi volt, aki úgy vitte fel a sminket a lányok arcára, mint a festőművész a festéket a vászonra; hozzá- tett egy leheletnyit, hátralépett, hunyorogva megszemlélte az ered- ményt, aztán jött a következő finom érintés. Ma azonban az ő arcá- ra is elégedetlen vonásokat rajzolt a hideg szél. Óvatosan Makedde elé lépett, nehogy felkavarja a homokot azon a ponton, ahol felvé- telek készülnek majd, és megpróbálta hátratűzni a lány sűrű haját. A szél rögvest harcba szállt vele, úgyhogy két hajtű pillanatokon belül a vízben végezte, a többi pedig a szerteszét álló hajtincsek végén himbálózott.

Makedde tudta, hogy a földgolyónak ebben a szegletében tél lesz, de egy időre megfeledkezett róla, hogy az ügyfeleket ez szemernyit sem érdekli. A nyári holmik, köztük a fürdőruhákat is, mindig a bevezetésük előtti télen fotózzák. Amikor éppen senki sem figyelt oda rá, a mellkasához szorította a forró vizes palackot. Tökéletes megoldás a mellbimbitisz minimalizálására.

A hűvös nap bosszantóan lassan haladt előre. Az ebéd fony- nyadt zöldsaláta volt, amiért a fotós asszisztensét küldték el. Makedde megesküdött volna rá, hogy látta, amint a fényképész befalt egy adag sajtos focacciát és utánaküldött egy üveg sört, amíg senki nem figyelt oda rá. Öt óra volt, mire megkönnyeb- bülten nyugtázta, hogy az utolsó cuccot fotózzák. Ez egy merész kivágású, világító sárga, cipzáros fürdőruha volt, óda ahhoz az évtizedhez, amikor a „Christy” még Brinkleyt jelentette, nem pe- dig Turlingtont. Szokás szerint mindenki kapkodni kezdett, mert az ügyfél azon erőlködött, hogy mindenképp végezzenek húsz perccel egész után. Ez az a mágikus perc, amely után a modellnek fizetni kell a következő munkaóráért. Meglepően sok fotózás ér véget óra tizenkilencor.

Mivel a stábot sürgette az idő, Makedde kénytelen volt a strandon átöltözni egy paravánként szolgáló törülköző mögött, amit a fotós piruló asszisztense tartott elé, miközben megtett minden tőle telhetőt, hogy a másik irányba nézzen. A modellkedéssel töltött évtized kigyógyította Makeddét a szégyenlősséggel kapcsolatos mindenféle romantikus elképzelésből, és profi módjára villámsebessen vetkőzött, majd kapta magára az újabb holmit. Megint belecsavarta magát a vastag pokrócba, miközben erősen testéhez szorította jó barátját, a forró vizes palackot. Ezalatt a többiek a megfelelő hátteret keresték az utolsó sorozat fotóhoz. Makedde érezte az idő miatti feszültséget, és már az ebédszünet óta visszafogta magát, teli hólyagja azonban többé nem tűrt ellentmondást.

– Csak egy pillanat – kiáltott oda a többieknek, és összeszorított térddel ugrándozva adta tudtukra, hogy pisilnie kell. Egyedül Joseph nevetett.

A lány megkönnyebbülten fordult meg, és indult el a magas, sárga fűvel benőtt terület felé. A száraz fűszálak felkarcolták a bőrét, ahogy egyre távolodott a csapattól, kellőképpen magas növényzet után kutatva, amelynek fedezékében némi magányra lelhet. Különös szag csapta meg az orrát, aztán egyszerre feltűnt neki valami, amit félig elrejtett a fű.

Egy cipő?

Felnézett, és megállapította, hogy a többiek még mindig a megfelelő helyszínt keresik, majd megnyugodva nyomult még messzebb a fűben. Ahogy közelített a cipő felé, szeme elkerekedett az elé táruló látványtól. Száját akaratlanul is kítátotta, és biztos volt benne, hogy sikít, bár hallani nem hallott semmit.

Könyörtelenül lüktető agyát előntötte a vér. Alig jutott el a tudatáig saját kiáltozása és a felé rohanó lábak dobogása. Képek

villództak a szeme előtt – merész vágások a halvány bőrön, alvadt vértől összetapadt hajtincsek, kivillanó hús, hiányzó testrészek. A meztelen felsőtesten a hosszú, vörös sebek tátongva fedtek fel belső szerveket és húsfoszványokat, de ami még borzalmasabb volt: az arc, amit félig eltakart az alvadt vértől összetapadt sötét haj, túlzottan is ismerősnek hatott.

Most már karok vették körül, és vonszolták odébb a fűben, egyre távolabb az iszonyú látványtól, egyre távolabb a mindent ellepő, gyomorforgató szagtól. Szólni próbált. Először nem jött ki hang a torkán. Az emberek zavarodottan rohángáltak körülötte. Végül elszörnyedve hallotta a saját szájából előtörő szavakat.

– Ó, Istenem, *Catherine*. Ó, Istenem...

Mak halványan érzékelte a fiatal nő jelenlétét, aki gőzölgő bögrével a kezében kuporgott mellette. A távoli horizonton az átható vörös napnyugta utolsó sugarai úgy gyújtották fel az égboltot, mintha a pokol tüze égne. Körülöttük óriási volt a nyüzsgés, mindenfelől kiáltások hallatszottak meg a rendőrségi rádió recsegése. Az egyenruhás nő őt nézte szótlánul. Elvitték őket a zűrzavar közeléből, és most jókora távolságra ültek a rendőrök által szalaggal körülvett területtől. A füves dűnét mesterséges fény árasztotta el, sápadt, merev maszkokká változtatva az arcokat. Latexkesztyűs kezek firkáltak kis rendőrségi jegyzetfüzetekbe, amikről Makeddének saját apja füzete jutott eszébe, nagyon hivatalosnak tűnő fedőlapijával. Vajon milyen szörnyűségeknek volt tanúja, milyen gyomorforgató aljasságokat jegyeztek fel benne?

Az erős szélben majd megfagyott az arca, és egész testében reszketett, hiába terítették a vállára több pokrócot is. Amikor körülnézett, zseblámpák fényét látta, amint szentjánosbogarakként

szelik át a sötétséget. Felismerte a sminkest, Josephet, aki a parkoló felé tartott egy egyenruhás tiszttársaságában, távolabb pedig Tony Thomast pillantotta meg, aki izgatottan magyarázott valamit egy magas, öltönyös férfinak. A férfi higgadtan állt Tony fényképezőgépével a kezében, tartásából sugárzott a magabiztosság, miközben a fotós, aki még a maga százhetven centijénél is alacsonyabbnak látszott, hevesen gesztikulált.

Tony fényképezőgépe? Azzal meg mit akarhatnak?

Miután a beszélgetés véget ért, a lehajtott fejű Tonyt Mak mellett vezették el a zsúfolt parkolóban feltorlódott autók felé. Rendőr- orvos, patológus, helyszínelők, nyomozók mind ott voltak, jegyzeteltek, mértek és számoltak, nem feledkezve meg egyetlen apró részletről sem. Mak látta, amint a rendőrségi fényképész vakuja fénycsóvákat lövell az éjszaka sötétjébe. Mindannyian a munkájukat végezték, és nagyon is ismerős volt az, ahogyan a külvilág nem jutott el a tudatukig.

Más arcok, ugyanaz a morbid munka.

Visszaemlékezett apja kollégáira. Ezekben a borzalmas pillanatokban a munkájuk új értelmet nyert. Járőrök, nyomozók, rendőr- orvosok: úgy tűnt, amióta az eszét tudja, részei voltak a családjának. Néhányan még a kórházba is elmentek, ahol az anyja feküdt, amikor megbetegedett. Az apja nem volt hajlandó kitenni a lábát a kórteremből. Három hónapig tartott, és ő ott töltött minden egyes éjszakát egy összecuszkható pótágyon.

– Hogy érzi magát? – szakította félbe gondolatait egy halk női hang. – Karen Mahoney rendőr vagyok. Fázik még? Szeretné, ha megnézné egy orvos? – A hang nyugodt volt és magabiztos, a kerek arcról sugárzott az együttérzés. Makedde azon gondolkodott, hogyan lehetséges, hogy ez a nő napról napra

kimondhatatlan fájdalommal szembesül, mégis higgadt és távol-
ságtartó marad.

– Nem, jól vagyok, nincs szükségem orvosra. Azt hiszem, én...

– Elcsuklott a hangja. – Látta őt? A lányt?

– Láttam. Hoztam egy kis kávé, igya meg! – Makedde kezébe
nyomta a gőzölgő bögrét. – Azt mondják, ismerhette az áldozatot.
Tényleg így van?

Catherine.

Végigfutott a hideg a hátán. Egy test; véres és megcsonkított,
nagyon-nagyon halott. Lehetséges, hogy tényleg ő volt?

– Azt hiszem, igen, ismerem. Nem vagyok benne biztos. Azt hi-
szem, ő az. Catherine Gerber. Nála lakom, de nem találtam otthon... –
A szavak mintha értelmetlen halandzsaként bukkantak volna elő.

– Semmi baj, megértem, ha nehéz. Először maga vette észre a
holttestet, ugye?

Makedde lassan bólintott.

– Fel kell majd tennünk néhány kérdést, és lehet, hogy később
majd be kell jönnie azonosítani az áldozatot. Meg tudja oldani?

Makedde megint bólintott. Erre senki nem készítette föl. Néha
valamiféle hatodik érzék súgott neki, és előre figyelmeztette, hogy
baj lesz. Most nem így történt.

Talán tévedtem? Talán csak az álom miatt volt...

Az álom.

Miután felébredt, nem emlékezett a részletekre, csak a rémálom
foszlányai maradtak; az iszonyat töredékei lebegtek a semmiben,
felcserélhetőek voltak egymással, és nem jelentettek semmit. Tud-
ta, hogy szörnyűségeset álmodott, és elveszítette Catherine-t, de az
egész túl elvont volt hozzá, hogy megértse. A rémálom és a valóság
közötti határvonal felfoghatatlanul elvékonyodott.

Mak elkeseredett optimizmussal arra a következtetésre jutott, hogy tévedett. Csak a rossz álm miatt hitte azt, hogy Catherine-t látja. Meg a sötét haj. Rengeteg embernek van sötét haja. Cat fel fogja hívni. Felnézett, és egy magas, öltönyös férfit látott maga előtt. Ugyanaz az ember volt, aki korábban Tony Thomasszal beszélt. Az arctalan sziluett – a rendőrségi reflektorok fényével a háta mögött – imponáló látványt nyújtott.

– Miss Vanderwall, Andrew Flynn nyomozó főtörzsőrmester vagyok. – Mély hangja volt, kellemes ausztrál akcentussal. Furcsa mód higgadtnak tűnt, és amikor Makedde nem felelt, folytatta. – Azt az információt kaptam, hogy ön találta meg a holttestet, és képes lehet az áldozat azonosítására. Igaz ez?

– Igen. Szóval... Én láttam meg először, de nem tudom biztosan, hogy Catherine-e az.

– Catherine? – A férfi írni kezdett a jegyzetfüzetébe. – Meg tudná mondani a teljes nevét?

– Catherine Gerber. Közeli barátom. Kanadai modell. Már ha ő az egyáltalán. Nem tudom. – Érezte, hogy a torka és a szíve fájdalmas, keserű csomóvá szorul össze.

A férfi ugyanolyan higgadtn és szakszerűen folytatta. – Sokat segítene, ha biztosat tudna mondani. – Megtenné, hogy valamikor a holnap délelőtt folyamán azonosítja az áldozatot?

– Persze...

– Most viszont szeretnék feltenni önnek néhány kérdést, ha nem bánja. Azután Mahoney rendőr hazakíséri.

Makedde felelt a nyomozó minden kérdésére, az pedig türelmesen jegyzetelt. A lány a félelem és a zavarodottság stációit járta végig, bosszantotta, hogy képtelen kihámozni a dolgok értelmét. Válaszait néha csak elhebegte, de a nyomozó kitartóan faggatta tovább.

– Kanadai vagyok. Tegnap jöttem három hónapra, munkavállalói vízummal. Egy modelleknek fenntartott lakásban szálltam meg Bondiban Catherine-nel. Most járok másodszer Ausztráliában.

– Szóval találkozott Catherine-nel, amikor megérkezett.

– Igazság szerint nem. Egyenesen a lakásba mentem, de nem találtam ott. Reméltem, hogy tegnap vagy ma hallok felőle.

– És ez nem tűnt furcsának?

– De, nagyon is – felelte Makedde most már valamivel világosabban.

A férfi bólintott. – Mikor látta utoljára?

Mak visszagondolt anyja temetésének napjára. A saját édesanyjától búcsúzott; honnan is tudhatta volna, hogy akkor látja utoljára életben a legjobb barátnőjét?

– Utoljára majdnem fél évvel ezelőtt találkoztunk Kanadában. Eljött anyukám temetésére.

– Nagyon sajnálom. – A férfi elgondolkodott egy pillanatra. – Mennyire jól ismeri Tony Thomast, aki ma itt fényképezett?

– Korábban csak egyszer dolgoztam vele.

– Észrevett valami szokatlant a nap folyamán, mielőtt megtalálta a holttestet? Nem viselkedett valaki furcsán? Nem merültek föl különös ötletek?

– Nem, semmi furcsa nem tűnt fel.

– Tudja, ki javasolta ezt a helyszínt a fotózáshoz?

Mak elgondolkodott. A nyomozó némelyik kérdése igen különösnek tűnt.

– Azt hiszem, Tony ötlete volt, hogy ide jöjjünk.

– Tudott a maga kapcsolatáról Catherine-nel? Azon kívül, hogy ugyanannál az ügynökségnél voltak.

– Nem tudom, honnan tudhatott volna róla, hacsak valaki el nem mondta neki.

– Köszönöm, Miss Vanderwall. Sokat segített. Mahoney rendőr felveszi a vallomását, aztán hazaviszi. Holnap délelőtt keresni fogom. Itt a névjegyem. Ha kérdése van, vagy bármi eszébe jut, amiről úgy gondolja, hogy fontos lehet, ne habozzon felhívni.

Makedde merev ujjai között tartotta a névjegyet, és figyelte, amint a férfi visszaindul a fények felé, hogy elvegyüljön a kifejezéstelen arcú férfiak és nők között, akik nap nap után szembesültek az erőszakkal.

A fiatal rendőrnő elvitte Makeddét a Bondi Beach-i lakásba, és miután előállt az összes kiszámítható kérdéssel – Hogy érzi magát? Tehetek még valamit önért? –, magára hagyta. Különös érzés volt átlépni a küszöböt, és mindenhol Catherine jelenlétét érezni, miközben a megcsonkított holttest képei újra meg újra felvillantak az agyában.

Makedde összerázkódott.

Tenyerét az üvegnek szorítva nekitámaszkodott az ablaknak, és a külvilágot figyelte; a parton sétáló, gondtalanul nevetgélő, mit sem sejtő párok egyszerre szörnyen idegennek tűntek. Kimerülten húzta be a függönyt, mire a lakás sötétségbe burkolózott. Minden lelkierije elszállt, és képtelen volt levetkőzni vagy lemosni magáról a vastag sminket, amit Joseph kent az arcára. Lero gyott az ágyra, és jóval azután, hogy a karja elérte a matracot, még mindig úgy érezte, hogy zuhan. A sötét szoba szédítő tempóban forgott fölötte.

Az egész csak egy rettenetes álom.

Holnap beszélünk, barátom.

Mintha alig pár perc telt volna el, mielőtt a telefon elszántan követelőzve a fülére támadt. A harmadik csöngés után a kagyló máris a kezében volt, bár igazából még fel sem ébredt talán.

Végre... Catherine.

A vonal túlvégéről valaki beszélni kezdett hozzá.

– Mi az? Bocsánat... – nyögte ki végül Makedde. Olyan volt a hangja, mintha a torkát köszörölné beszéd közben.

– Flynn nyomozó vagyok. Makedde Vanderwallal beszélek?

– Igen.

– Nagyra értékelnénk, ha a délelőtt folyamán eljönne Grebe-be a halottasházba, és azonosítaná a holttestet.

A világ félelmetes határozottsággal tisztult ki előtte.

Máris reggel kilenc óra volt.

– Jó, ott leszek.

Amikor letette a telefont, azon kapta magát, hogy felöltözve ül az ágyon, és saját szívfacsaró mását bámulja a szemközti falon lógó tükörben. A sötét smink álmában drámai csíkokat rajzolt az arcára. Egyik, fekete szemfestéktől maszatos kezével megpróbálta letörölni őket, de csak rosszabb lett a helyzet.

A festék csak nem akart eltűnni.

HARMADIK FEJEZET

A taxi jellegtelen barna ajtó előtt tette ki, amely fölött felirat hirdette, hogy az Újdél-Walesi Törvényszéki Orvostani Központnál jár. Makedde azon gondolkodott, vajon hányan mentek el nap nap után az épület előtt, nem is tudván róla, hogy ez itt tulajdonképpen a halottasház.

Az előző nap elájult, és megfogadta, hogy ez még egyszer nem történhet meg. Nem mintha korábban nem látott volna halottat. Annak idején jó párszor elkísérte a halottasházba édesapját, aki köztisztviselőként álló rendőrnagy volt Vancouver Islanden, és mindenhová elvitte magával Makeddét, ahová csak menni akart; ő pedig már egészen kiskorában is különös érdeklődést mutatott minden hátborzongató iránt. Úgy könyörgött, hogy bemehessen az őrre meg a városi hullaházba, mint más kislányok a Barbie-baba vagy némi plusz zsebpénz után. Apja azonban mindig kínosan ügyelt rá, hogy távol tartsa az igazán szörnyűséges jelenetektől. Ezek helyett megnézhetette a csontvázakat, amelyeken húsnak nyoma sem maradt, miután hosszú évekig feküdtek felfedezetlenül az erdőben, vagy a természetes úton eltávozottak sima, békés holttesteit.

Makedde sosem látott még olyan halottat, amelyiken annyira borzalmasan, erőszakosan látszott, *szaglott*, hogy halott, mint azon a testen, amelyiket az előző nap mutattak meg neki. Egy gyönyörű lány, aki akár Catherine is lehetett, élettelenül, kiterítve feküdt a fagyasztóban, a most előtte magasodó barna ajtó mögött. Alig

fél év alatt elvesztett kettőt azok közül az emberek közül, akik a legfontosabbak voltak az életében. Makedde nem a halottasházban tett látogatások közben ismerkedett meg a halállal. Ha akarta, ha nem, anyja tanította meg neki a kemény leckét, és most Catherine-től kapott újabb órát.

Gyomrát csomóba rántotta a keserű rettegés, ahogy belépett az ajtón. *Meg tudom csinálni.* A falon magasan lógó, fehér számlapú óra elárulta, hogy délelőtt fél tizenegy van. Flynn nyomozó észrevette, amikor belépett, és már el is indult felé. – Miss Vanderwall, köszönöm, hogy eljött. Nem fog sokáig tartani. Kérem, jöjjön velem! – mondta csendesen.

Makedde anélkül követte a férfit a „Rokonok várója” feliratú ajtón keresztül, hogy különösebben odafigyelt volna rá. Minden idegszálával a rá váró szörnyűséges látványra koncentrált. Flynn nyomozó bezárta mögöttük az ajtót, és leültek a szürke, párnázott székekre. A várót tudatosan úgy rendezték be, hogy minél kellemesebb legyen a piszkosfehér falakkal, barátságos festményekkel meg néhány növényvel. Makeddének a vancouveri kórháznak az a helyisége jutott eszébe róla, ahol egy szociális munkás igyekezett segíteni neki és családjának, hogy fel tudják dolgozni Jane Vanderwall hosszú és fájdalmas küzdelmét a rákkal.

Újabb zárt ajtó állt előttük, ami mögül Makedde mozgást hallott. Ahogy a fémkerekek megcsördültek, a szíve a torkába ugrott.

Egy hideg fémkocsin fekszik, tehetetlenül.

Pár perccel később egy apró, vörös hajú férfi, akit a mellére tűzött kártya szerint Ed Brownnak hívtak, belépett és közölte velük, hogy a holttest „készen áll”. Kitérta az ajtót, Makedde pedig úgy lépett be, mint aki transzba esett.

Egyáltalán nem erre számított. Nagy ablakokat várt meg függönyt és egy fehér köpenyes férfit, aki elhúzza a lepedőt, de semmi ilyesmit nem látott a szobában, csak egy fából készült paravánt, ami elválasztotta halott barátnőjétől.

Ed Brown halk, megnyugtató, de határozott hangon szólította meg. – Kint hagytam az egyik karját, ha meg akarja érinteni. Ha szeretné, tudunk adni egy fürtöt is a hajából. Ne féljen kérni. Meglepődne, ha tudná, mennyien érzik fontosnak az ilyesmit.

Érintsd meg!

Makedde nem szólt, csak némán meredt a paravánra.

– Most magára hagyom. Annyi időt kap, amennyire csak szüksége van.

Az egyenruhás ezzel kilépett az ajtón, és Makedde meg Flynn nyomozó ott maradtak a szobában a néma, hideg porcelánbabával.

Makedde naiv lett volna, ha nem vallja be magának, hogy Catherine valaha étellel teli vonásait látja. Barátnője arca színtelen volt, testét zöld-fehér mintás takarók fedték, fejét pedig csadorszerűen borította egy zöld csuklya. A halál szaga, ami előző este elárasztotta a tengerparti levegőt, most mintha nem lett volna olyan átható, de a teacserjeolaj erős illata azért nem tudta elnyomni teljesen.

A fémtálcáról egy kar lógott le bénán, mintha csak arra várt volna, hogy megérintsék. A csukló körül mély, vörös sebek futottak körbe.

Nyúlj hozzá!

Makedde elfordította a fejét.

Flynn nyomozó gyengéden a nő vállára tette a kezét. – Jól van? – Makedde nem válaszolt. – Ez Catherine Gerber holtteste?

– Megnézhetem a haját? Gyönyörű, hosszú, fekete haja volt. Ezzel a csuklyával a fején teljesen máshogyan néz ki.

– Attól tartok, leborotválták a haját. Mindenkinek leborotválják, aki gyilkosság áldozatául esik. Meglehetősen súlyos sebek vannak rajta. – A férfi mintha sajnálkozott volna.

– Ó.

– Meg tudja minden kétséget kizáróan erősíteni, hogy ez Catherine Gerber holtteste?

Makedde nem válaszolt azonnal, csak némán bámulta az előtte fekvő, embernek tűnő testet. – Igen – mondta végül, és eleredtek a könnyei. Próbálta visszatartani őket, mégis egyre csak ömlöttek, és hangtalanul folytak végig az arcán.

– Köszönöm, Miss Vanderwall. Maradhat még, ha úgy gondolja. Nem kell sietnie. Odakint várok, ha készen áll.

Makedde hallotta, amint bezáródik mögötte az ajtó. Olyan távol húzódott a halottól, ahogy csak tehetett. Nekihátrált egy székek, és leült rá. Könnyein keresztül egy tévékészüléket pillantott meg a szoba jobb oldalán a felső sarokban. Különösnek tűnt, hogy éppen azt a helyet választották. Egy pillanatra elképzelte, hogy Catherine kinyitja a szemét, és megnéz egy filmet, mint valaki, akit éppen felébresztettek az altatásból egy kórházi kórteremben. Makedde gyanította, hogy a készüléken azokat a holttesteket mutatták meg, amelyek túlságosan felbomlottak már, vagy fertőzőek voltak, így nem lett volna tanácsos egy helyiségben tartózkodni velük. Így, hogy a belső szervei félig kilógtak, a rovarok és az állatok hamar kikezdték volna Catherine-t is. Ha később találják meg, alig maradt volna belőle valami.

Ezt akarta vajon a gyilkos? Ha igen, inkább valami távolabb eső helyet választott volna. Nem, sokkolni akart. Azt akarta, hogy minél gyorsabban találják meg az áldozatát.

Makedde felállt, és Catherine Gerber holtteste felé indult.

Afelé a kéz felé.

A fájdalomtól lesújtva megacélozta erejét, felé nyúlt, és gyengéden megérintette a kezét.

Jéghideg volt.

– Isten veled, drága barátom – mondta csendesen. Mielőtt visszahúzta a kezét, suttogott még valamit: – Megígérem, hogy igazságot szolgáltatunk neked, Catherine. *Megígérem.*

Amikor kilépett a szobából, már tudta, barátnője nincs többé. Nem a paraván mögött feküdt egy tálcán, és nem volt a hullaházban. Nem fogják becipzározni egy hullazsákba, és nem tolják be a fagyasztóba.

Valahol máshol volt... Egy sokkal jobb helyen.

Makedde átállította magát hivatalos üzemmódra, igyekezett a tőle telhető legjobban eltávolodni az őt körülvevő valóságtól. A halottasház steril hűvöse lassan beszivárgott a csontjaiba, ahogy ott állt a falai között. Nagyon jó lett volna, ha elmehet végre, de előbb ki kellett töltenie a P443-as azonosítási nyilatkozatot, ráadásul Andrew Flynn nyomozónak is fel akart tenni néhány kérdést.

Elszorult a torka, amikor megszólalt. – Mikor nézik meg a nevelőszüleit? Nagyon messzire jött Kanadából.

A nyomozó személytelen, de alaposan begyakorolt együttérzéssel válaszolt. – A testet a lehető leghamarabb átadjuk neked.

Mak ismerte Catherine nevelőszüleit. Nem fogják törni magukat, hogy mindent elintézzenek. A lány teste végül bizonyára egy közönséges, hideg ládában fog hazarepülni, ahol egyszerű és olcsó temetése lesz.

Makedde elolvasta a nyomtatványt.

Az alábbi nyilatkozatban tett vallomást szükség esetén a bíróság előtt tanúként is megerősítem.

– Itt kell maradnom a tárgyalásig? – kérdezte.

– A tárgyaláson itt kell lennie, de amíg el nem kezdődik, nem feltétlen kell maradnia. Eltarthat egy ideig, mire lezárjuk a nyomozást. Ha úgy adódik, elintézzük az útját Kanadából ide.

– Egyelőre nem megyek sehova – mondta Makedde határozottan.

– Jó.

A lány továbbolvasta az úrlapot.

Kapcsolatom az elhunytal...

Barát. Legjobb barát.

Gondolatai visszatévedtek a hideg, élettelen kézre. – Láttam, hogy zsineg nyomai vannak a csuklóján.

– Igen.

Makedde tekintetéből sütött, hogy több információra vágyik. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a nyomozó nem folytatja, inkább rákérdezett. – Megkötözte, ugye?

– Gyanítjuk, hogy megkötötték, igen.

– Mivel? A nyom alapján nem kötélnék vagy madzagnak tűnt – próbálkozott Makedde.

A nyomozó furcsán nézett rá, és a lány egyszerre rádöbbsent, hogy furcsának, talán még bűnösnek is tűnhet a kérdéseivel olyasvalakinek a szemében, aki nem tudja, hogy törvényszéki pszichológiát tanul, és olyan családban nőtt föl, ahol a bűnözés vacsoratéma volt.

Inkább témát váltott. – Másvalakire is szükségük lesz az azonosításhoz? Attól tartok, nem találnak mást rajtam kívül, aki legalább emlékeztet rokonra. A nevelőszülei nem... – *szerették*. Kereste a kellőképpen udvarias kifejezést. – Szóval nem álltak valami közel hozzá.

– Jelenleg csak magára támaszkodhatunk. Nagyra értékeljük, hogy együttműködik velünk.

– Nem tűnik hétköznapi gyilkosságnak – mondta Makedde, remélve, hogy sikerül végre kiváltania valamiféle reakciót. – Feltételezem, hogy nem látni ilyen súlyos... *sérüléseket* egy átlagos sydneyi gyilkosságnál.

Flynn nyomozó komor arccal fordult a nő felé. – Egyetlen gyilkosságban sincs semmi átlagos, Miss Vanderwall. Nekem most ez a nyomozás a legfontosabb.

Catherine élete megkövetelte.

Pár órával később Makedde ismét a Bondi Beach-i lakásban volt, ráadásul nem is egyedül.

– Még egyszer hadd kérjek elnézést, amiért ezt meg kell tennem – mondta Flynn nyomozó, miközben egy kisebb csapat fésülte át Makedde szállását. – Hálásak vagyunk, amiért beleegyezett. Rendkívül fontos, hogy a lehető leghamarabb megejtsük ezt.

– Megértem. Szokatlanok a körülmények.

És valóban szokatlanok voltak. Mak nemcsak az az ember volt, aki a legközelebbi kapcsolatban állt az áldozattal, de ő találta meg a holttestet, ráadásul az áldozat lakásában élt.

– Ujjlenyomatot keresnek?

– Igen.

A lakásból hamarosan kupleráj lesz. Az ujjlenyomatvételhez használt fekete port szinte képtelenség eltüntetni. A sötétebb felületeken lankonidot használtak, ami éppen olyan makacs, de fehér színével kevésbé feltűnő. Mak számtalanszor látta már, hogyan használják helyszíneléskor, de sosem gondolta volna, hogy egyszer még olyan szobában kell álomra hajtania a fejét, amely tele van

a porok foltjaival. Feszengve figyelte, ahogy egy egyenruhás rendőr megáll a magazinfortókból készített kollázs előtt, és videózni kezd. A férfi feje enyhén hátrabillent, ahogy megörökítette Catherine loptott ambícióit a szalagon.

Makedde szemébe lassan könny szökött, és egyszerre Flynn nyomozó kezét érezte a könyökén. – Jöjjön, üljön le! – A kanapéhoz vezette a lányt, aki eddig észre sem vette, mennyire elszállt belőle az erő.

– Semmi baj, tényleg – mondta, nem épp határozottan, ahogy leült. – Muszáj itt lennem, amíg dolgoznak? Nem vagyok benne biztos, hogy van hozzá kedvem.

– Általában jobban szeretjük, ha otthon maradnak velünk, hogy ne lehessenek... *félreértések*.

– Hát én nem tervezem, hogy bepererek bárkit is, amiért benézett a bugyijaim közé, ráadásul nincs is itt semmi értékes. – Nem szívesen nézte volna a rendőröket ilyen közelségből, és megkönnyebbült, amikor Flynn felvetette, hogy átmehetne a szemközti kávézóba, amíg nem végeznek.

– Nem hiszem, hogy sokáig tartana. Kicsi a lakás – mondta. – Szeretné, ha valaki átmenne magával?

– Nem – vágta rá Makedde talán kicsit gyorsabban a kellesénél. – Most szeretnék... egyedül maradni.

Anélkül sietett ki az ajtón, hogy egyetlen pillantást is vetett volna a kutakodó rendőrökre, akik gyakorlott mozdulatokkal végezték a munkájukat. A lépcsőn óvatosan ereszkedett le, miután rádöbbsent, hogy végtagjai elszibbadtak a sokktól, és az érzékei sem túl élesek. Amint kilépett a lépcsőház ajtaján az utcára, a téli szél hideg pofonja tisztította ki a fejét.

NEGYEDIK FEJEZET

Makeddének a vasárnapi újság sem nyújtott vigaszt. Nem menekülhetett a valóság elől sem egy kellemes kihívást jelentő keresztretjtvénybe, sem egy érdekes, de haszontalan olvasmányba valamelyik híresség vagy politikus életéről. Ehelyett majd kiszúrták a szemét a címlap óriási betűi: MEGGYILKOLTAK EGY MODELLT. Az érzéssel megfogalmazott címhez Catherine fotóját is mellékeltek, alatta a morbid felirattal: *Catherine Gerber, a Sydneyben e hónapban elkövetett harmadik brutális gyilkosság áldozata*. A képen Catherine finom vonásaiból sütött a távolságtartás. Szerencsére semmit nem tudhatott arról, milyen sors vár rá.

Mak kíváncsi lett volna rá, hogy a Book ügynökség adta-e a képet a sajtónak, és hogy vajon Catherine mit szolt volna hozzá. Bárátnöje gyönyörű volt a fotón, és elragadó vonásai nyilván minden olvasó tekintetét magukra vonzották ezen a szürke vasárnap reggelen. Mak félbehajtotta az újságot, és Catherine arcát lefelé fordítva, a két ágy között álló éjjeliszekrényre fektette. Semmi kedve nem volt hozzá többé, hogy elolvassa. Tulajdonképpen már semmihez nem volt semmi kedve.

A halál kitarító bűze csak nem akart eltűnni az orrából. Apró szippantásokkal vette a levegőt, a bomló hús tömény, felkavaró kipárolgása mégis ott volt elpusztíthatatlanul. Makedde felemelte csupasz karját, és megszagolta a saját bőrét.

Halál.

A pórusaiba is bevette magát.

A könnyek hivatlanul is csordogálni kezdtek a szeméből. Ahogy futva indult a fürdőszoba felé, egyre kapkodóbbá és nehezkesebbé vált a légzése. Képtelen volt kitisztítani a fejét, érezte, hogy elveszíti az uralmat saját gondolatai fölött. Küzdenie kellett.

Csak nyugodtan.

Nyugodtan.

Mentolos fogkrémet nyomott a mutatóujjára, aztán beleerőltette előbb az egyik, majd a másik orrlyukába; sok évvel korábban patológusoktól tanulta ezt a trükköt. A bomló hulla szaga megtapadhat az orrlyuk szőrszálain, amitől minden a halál szagát árasztja. Amikor megvolt, kimosta az orrát, és nem maradt más, csak a fogkrém illata. A mentaillatú világgal az orrában, kilépett a fürdőszobából, és egyenesen az apró hűtőszekrényhez ment. Elővett egy nagy darab marcipános csokoládét, és zörögve hámozta le a sarkáról a szta-niolt. Már csorgott is a nyála, de erőt vett rajta a büntudat, úgyhogy inkább visszalökte a csokit a hűtőbe, és rácsapta az ajtót. *Ne csináld!* Sarkon fordult, hogy kivonuljon a konyhából, de egyetlen pillanattal később máris ismét megpördült, és szinte rávetette magát a hűtőszekrényre. A papír szemvillanás alatt tűnt el, és Mak vérében máris tombolhatott a cukororgia.

Miután kicsit megnyugodott, a lány az ágygal szemben álló öreg tévékészülék felé fordult. A kis doboz szinte könnyörgött, hogy kapcsolják be. Mak megtette, mire a rettenetesen felerősített hang majd berepesztette a dobhártyáját. Az ósdi távirányító akkora volt, mint egy téglá, és kezdett kifogyni belőle az elem, úgyhogy csak sokadik kísérletre sikerült lejjebb venni a hangerőt. Egy mosolygó bemon-dó arra emlékeztette Makot, hogy az első ember éppen ezen a napon lépett a Holdra 1969-ben, amikor ő még meg sem született.

A bemondó mosolyát egy régi felvétel váltotta, amelyen a szka-fanderbe burkolt Neil Armstrong diadalmasan huppant le a Hold felszínére.

„Kis lépés egy embernek, de hatalmas ugrás az emberiségnek.”

Emberiség. Emberség.

Perverznek tűnt, hogy ez a két szó ennyire hasonlít egymásra.

Ahogy tovább csökkentette a hangerőt, Mak egyszerre meghallotta a telefon csörgését, amit addig elnyomott a tévé üvöltése. Felemelte a kagylót, és megtevéstően csicsergő hangon szólt bele. – Halló?

Katt.

Aztán már csak a bűgás a fülébe...

Makedde egy pillanatig meredten bámulta a telefonkagylót, majd visszatette a helyére. Mekkora bunkóság! Megint a néma tévé felé fordult, és döbbsenten vette észre, hogy a képernyőről Catherine néz vissza rá. Eluralkodott rajta a pánik, és tetőtől talpig verejtékezni kezdett. Egyetlen szemvillanás alatt kapta fel a távirányítót, és nyomta meg a kikapcsológombot. Nem működött. Közben már a Book Modellügynökség bejáratát mutatták, aztán a tetthelyet körülvevő rendőrségi szalagon és a letaposott fűvön időzött a kamera. Makedde egyre csak a piros gombot nyomkodta.

Az istenit neki! Kapcsolódj már ki!

A készülék végre engedelmeskedett, és a kép egyetlen villanással semmivé foszlott.

Makedde kalapáló szívvel, a szemében makacs könnyekkel nyúlt végig az ágyon, és bámulta a repedezett vakolatot a plafonon. Mélyeket lélegzett, próbált lecsillapodni.

Gondolj valami másra, bármire, csak Catherine-re ne!

Amikor gyerek volt, sokszor órákon át bámulta a meszelt plafont a hálósobájában, miközben azon elmélkedett, milyen is lenne

a világ, ha a feje tetején állna, és az emberek a plafonon mászkálnának, átlépve a csillárokat és a füstjelzőket, aztán felnyúlnának, hogy kinyissák a csapot, ahonnan a víz egyenesen a szájukba folyna. Megpróbált visszabújni abba a régi bőrébe, akarta, hogy magával ragadj a fantáziája, de nem ment.

Szükségem van egy baráttra. Szükségem van valakire, aki segít túlélni ezt az évet.

Makedde kinyitotta a tárcáját, és előhúzott belőle néhány gyűrött fényképet. Elérzékenyülten nézte meg egyiket a másik után, amikor pedig megtalálta azt, amit keresett, lefektette maga elé, és gondosan kisimította a sarkait. A másik példány Catnél volt, és ennek a hátára barátnője még vidám feliratot is firkantott: *nagyizolás Makkal Münchenben!* Catherine és a saját mosolygós arcát tanulmányozta, amint együtt pózoltak a Marienplatzon. Cat olyan fiatalnak látszott! Mak könnyes szemekkel pillantott fel saját arcára a tükörben. A nő, akit látott, sokkal idősebbnek tűnt, mint a fényképen.

Volt idő, amikor Mak és Catherine órákon keresztül játszottak a sminkkel, a tükör előtt ülve. Makeddének volt egy modellek számára összeállított készlete, tele csillogó színekkel és púderekkal. Megtanította Catnek, hogyan fesse ki magát: egy kevéske tus ide, egy finom húzásnyi ajakfény oda. Játszott a drámai szemvonalakkal és a mélyvörös ajakkal. Brigitte Bardot szeme Madonna fagyos ajkával kombinálva. Minden csodálatosan állt Catherine tizenhárom éves arcán. Minden. Annyira gyönyörű volt a sima vonásaival! Ugyanaz az arc hat évvel később megkínzottan nézett vissza Makeddére egy halottasház fémtálcájáról.

Holnap összecsomagolja Catherine holmiját, és letépi a magazinfotókból készített kollázst a falról. Egy képet viszont megtart a barátnőjéről, és a szoba legfeltűnőbb helyére teszi; talán azt a képet,

amelyiken együtt vannak Münchenben. Így volt értelme, ezt kellett tennie. Ugye? Egy józan fotó a boldogabb időkből barátnője emlékére. Be kell rendezkednie a lakásban, mert egy darabig Sydneyben fog maradni. Addig biztosan, amíg a rendőrség meg nem találja Catherine gyilkosát.

Eszébe jutott, hogy berakott a bőröndjébe néhány képeslapot, amiket barátnőjétől kapott. Az egyiket innen, a Bondi Beach-i címről küldte. Talán éppen ugyanezen a helyen ült, amikor írta. Mak hirtelen teljes súlyával átérezte a veszteségét, ahogy a két bőröndhöz lépett, és a külső cipzáros rekeszből előhúzta a lapokat. A jól ismert kézírás látványába belesajdult a szíve.

Drága Mak!

Üdvözlétem idelentről! Nyakunkon a július. Nemsokára itt fogsz lógni velem, a kengurukkal meg az ausztrál csajokkal. Errefelé még télen is sokat süt a nap, kicsit olyan, mint Kanadában a tavasz, esküszöm neked. Mesés! Alig várom, hogy megmutathassam.

Azért is boldog vagyok, mert itt közelebb lehetek életem szerelméhez. Nagyon elfoglalt ember, és a szerelmünket még mindig titokban kell tartanunk, de most már legalább ugyanazon a földrészzen vagyunk. Nagyszerű férfi, és még stílusa is van. Imádni fogod. Már nem kell sokáig titkolóznunk, hamarosan találkozhatsz vele. Együtt fogunk nevetni ezen a nagy titokzatosságon.

Makedde szíve kalapálni kezdett a rejtélyes szerető gondolatára. Miért nem lehetett tudni semmit erről az emberről? Feltételezte, hogy az illető nő lehet, Catherine-nek pedig egy idő után megjön az esze, és véget vet a kapcsolatnak; csakhogy ebből végül nem

lett semmi. Barátnője az elmúlt egy évben folyamatosan ez után az illékony Rómeó után sóvárgott.

Ahogy lassan felgyűlt benne a harag, Makedde elképzelte, milyen szavakkal biztathatta kitartásra Catherine-t a férfi. *Elválok tőle, és téged vesztelek feleségül, megígérem, de most nem tudná elviselni a válást. Még nem. Szeretlek, és hamarosan örökre együtt leszünk. Már csak egy keveset kell várnod.* Vajon hányszor hangzottak már el ezek a szavak a titkos kapcsolatok történetében?

A sürgető kíváncsiság és a céltudatosság egyszerre félresöpörte Makedde bánatát. Elővette Flynn nyomozó névjegykártyáját a tárcájából, és tárcsázta a férfi mobilszámát. Elfelejtette említeni a rendőröknek Catherine kapcsolatát. Pedig akár fontos is lehet. Elmondja Flynnnek azt a keveset, amit a titokzatos udvarlóról tud. Nem... Inkább elmegy hozzá személyesen, és megmutatja neki a leveleket. Azok meg fogják győzni, hogy elinduljon ezen a nyomon.

Flynn néhány csengés után felvette a telefont.

– Flynn nyomozó, Makedde Vanderwall vagyok.

– Üdvözlöm, Miss Vanderwall. Miben segíthetek?

– Azt mondta, hívjam, ha eszembe jut még valami. Tudom, hogy vasárnap van, de azon gondolkoztam, hogy talán találkozunk kéne. Van itt valami, ami esetleg érdekelheti.

– Rendben, később úgyis be kell nézmem. Négykor a gyilkossági csoportnál megfelel magának?

– Tökéletes lesz.

– Akkor viszlát négykor.

A tudat, hogy a nyomozó vasárnap is Catherine ügyén dolgozik, megnyugtatta Makeddét. Kinézett az ablakon, és most először vette észre, milyen tiszta kék az ég. Úgy határozott, sétál egyet a tengerparton, és saját kicsiny életét a maga tragédiájával együtt a természet

hatalmasságával fogja összehasonlítani. Ez mindig segített, ha jelentéktelennek szerette volna látni a problémákat.

Felvette kifakult farmerét, kedvenc Betty Page-pólóját, egy meleg tengerészkék pulcsit meg a kényelmes sportcipőjét. Miközben kilépett az ajtón, és útnak indult, minden idegszálával arra koncentrált, hogy felidézze az összes apró részletet, amit Catherine valaha is elárult rejtélyes barátjáról.

TARA MOSS

fétis

Hátborzongató regény a krimik világának legragyogóbb asszonyától.

Makedde Vanderwall vonzza a pszichopatákat.
Gyönyörű, egyedülálló; modellként utazgat a világban
és törvényszéki pszichológiát tanul.
És éppen most gyilkolták meg brutálisan a legjobb barátnőjét.

Mak dolgozni érkezett Ausztráliába hazájából, Kanadából,
de a kifutók és a modellvilágban zajló torzsalkodás hamarosan
a háttérbe szorulnak. Miközben barátnője gyilkosa után kutat,
a lány találkozik Andy Flynn nyomozóval,
és visszavonhatatlanul belekeveredik az Ausztrália történetének
legkegyetlenebb sorozatgyilkosa utáni hajzába.
De megbízhat-e a végletekig a cinikus rendőrben?

Ahogy Makedde egyre jobban belebonyolódik az ügybe,
halálos macska-egér játéknak válik részesévé, és nem is sejtí,
hogy egy szadista pszichopata feni rá megszállottan a pengéjét...

„Tara Moss nem csak úgy néz ki, mint egy tökéletes istennő, de okos,
vicces és még írni is tud...” — EMMA TOM, THE AUSTRALIAN

2 999 Ft

ISBN 978 963 245 133 6

9 789632 451336

Vörös pöttyös könyvek

érdekes nőknek – pont neked

h ú s o d b a v á g